

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/498/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113224046
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113224046.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a Mgr. Jozefa Mačaja v právnej veci žalobkyne: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., Bratislava, Karadžičova 8, zast. advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Bratislava, Karadžičova 8, proti žalovanému: W. W., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom T. XXX, t. č. na neznámom mieste, zast. opatrovníčkou. V. K., Okresný súd Trnava, o 245,65 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 5. augusta 2014 č. k. 8C/36/2014-44 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej, týkajúcej sa určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky m e n í tak, že určuje za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti zmluvnú podmienku z bodu 3 Zmluvy o pripojení spoločnosti Slovak Telekom, a.s., Bratislava, Karadžičova 10 a žalovaného v znení :

„V prípade porušenia akejkoľvek povinnosti uvedenej v bode 2 tejto Zmluvy alebo v čl. 3 bod 3.6 Všeobecných podmienok alebo v čl. 5 bod 5.2 písm. a) až c) Všeobecných podmienok, v dôsledku ktorej dôjde k následnému vypojeniu SIM karty zo strany Podniku, je Účastník povinný uhradiť Podniku zmluvnú pokutu v sume 47,80 eur.“.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 197,85 eur a úrok z omeškania 9% ročne zo sumy 35,27 eur od 6. septembra 2010 do zaplatenia, zo sumy 96,96 eur od 6. októbra 2010 do zaplatenia a zo sumy 65,62 eur od 6. novembra 2010 do zaplatenia, všetko do 3 dní; II. v časti 47,80 eur žalobu zamietol; III. určil, za neprijateľnú (nie aj neplatnú - pozn. odvolacieho súdu) zmluvnú podmienku uvedenú v bode 3 Zmluvy z 24. júla 2010, citovanú (avšak nie celkom presne) príslušným čiastkovým výrokom rozsudku a IV. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania „ako náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 41,15 eur a za súdny poplatok vo výške 11,55 eur k rukám právneho zástupcu žalobkyne JUDr. Jána Šoltésa (tu správne len „advokáta“ tejto účastníčky), taktiež do 3 dní. Rozhodnutia o čiastočnom zamietnutí žaloby a neprijateľnosti jednej zo zmluvných podmienok (ako rozhodnutia spolu súvisiace) odôvodnil právne ust. § 36 ods. 1, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, §§ 524 a 526 a § 544 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) i s odkazmi na § 39 a § 53 ods. 4 rovnakého zákona, čl. 3 ods. 1 a 2 Smernice Rady 93/13/EHS a § 3 zákona č. 250/2007 Z. z. (o ochrane spotrebiteľa), § 43 ods. 1 a 2 zákona č. 610/2003 Z. z. (o elektronických komunikáciách) a § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), poukazujúc pritom aj na obdobnú rozhodovaciu prax (judikatúru) viacerých tuzemských súdov (Ústavného súdu SR, Najvyššieho súdu SR a krajských súdov v Nitre a Prešove) i Európskeho súdu pre ľudské práva. Vecne okrem konštatovania existencie právneho vzťahu právnej predchodkyne žalobkyne (obchodnej spoločnosti uvedenej vo výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu) a žalovaného

na základe zmluvy o pripojení a následnom nadobudnutia pohľadávky žalobkyňou (postúpením) mal za to, že dojednanie o zmluvnej pokute (ako o paušalizovanej náhrade škody) bolo treba považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ak toto bolo súčasťou štandardného formulára právnej predchodkyne žalobkyne (ktorého znenie nemal žalovaný v postavení spotrebiteľa možnosť ovplyvniť), jednostranne zaťažovalo len spotrebiteľa (nezodpovedalo mu dojednanie zmluvnej pokuty i pre prípad porušenia povinností dodávateľa) a bola tu tiež povinnosť na zaplatenie rovnakej výšky zmluvnej pokuty bez ohľadu na čas ostávajúci do konca doby viazanosti. Žalobkyňa nepreukázala individuálne vyjednanie dojednania o zmluvnej pokute a ani splnenie podmienok pre prípadnú zodpovednosť žalovaného za škodu, pričom neprijateľnosť zmluvnej podmienky spôsobuje jej neplatnosť ako celok, takže žalobe v časti zmluvnej pokuty nešlo vyhovieť a zodpovedajúcu zmluvnú podmienku bolo nutné určiť za neprijateľnú, dôvodil tiež súd prvého stupňa.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len žalobkyňa a to výslovne iba čo do určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky s návrhom na zrušenie rozsudku v napadnutej časti (keď alternatívny odvolací návrh na zmenu rozsudku určením, že diskutovaná zmluvná podmienka nie je neprijateľnou a je naopak platným zmluvným dojednaním, nemal v platnom procesnom práve oporu). Namietala odňatím jej postupom súdu prvého stupňa možnosti konať pred súdom i nesprávnym právnym posúdením vecí takýmto súdom (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ O. s. p.). K odňatiu jej možnosti konať pred súdom podľa nej došlo neposkytnutím (zo strany súdu prvého stupňa) možnosti obhajovať podmienku určenú súdom za neprijateľnú (vyjadriť sa k nej). Neobstojí podľa nej ani výhrada nedostatkom individuálneho vyjednania podmienky (aký charakter podľa odvolateľky malo rozhodnutie sa žalovaného pre uzavretie zmluvy s dobou viazanosti a benefitom v podobe dvojnásobného počtu voľných minút pre príslušný program služieb, hoci mal tiež možnosť uzavretia dodatku k zmluve bez doby viazanosti, benefitov i zmluvnej pokuty). Žalovaný zmluvu porušil už na začiatku doby viazanosti a ani Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 4 Obdo 4/99 jednostranné dojednanie zmluvnej pokuty za odporujúce zásadám poctivého obchodného styku neoznačil. Určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky tu navyše preferuje nezodpovedného a ľahkovážneho spotrebiteľa na úkor poctivého dodávateľa a v prejednávanej veci ani nemalo opodstatnenie, ak žalobu nepodal sám dodávateľ, ale osoba nadobúdajúca pohľadávku postúpením a nemôže byť naplnený účel úpravy, ktorým je zákaz ďalšieho používania podmienky.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ O. s. p. vec v medziach odvolania žalobkyne, teda s preskúmaním správnosti iba výslovne spochybňovaného výroku rozsudku o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky (pretože rozhodnutie o čiastočnom zamietnutí žaloby a ďalšie rozhodnutie o neprijateľnosti zmluvnej podmienky - pri vydaní druhého z takýchto rozhodnutí súdom bez návrhu - mali charakter takých vzájomne súvisiacich rozhodnutí, pri ktorom platil pomer závislosti druhého na tom prvom, nie však i naopak) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a contrario bez pojednávania (pretože tu síce šlo o vec samu, na druhej strane ale nebola tu potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal aj rozhodol vec majúcu inak povahu drobného sporu na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej časti treba považovať za správny (i keď toto z dôvodov priblížených neskôr platilo len o podstate spôsobu rozhodnutia, kde si nepresnosti z napadnutého výroku rozsudku vyžadovali jeho korekciu a takto právnu zmenu a nie potvrdenie rozsudku).

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napádaného rozsudku). U dôvodov predostretých okresným súdom dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo (samozrejme bez ambície presvedčiť kohokoľvek, najmä nie niekoho s celkom jednoznačným záujmom na inom výsledku konania) by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa i s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Vo vzťahu k procesnej stránke veci platí to, čo tunajší súd v minulosti uzavrel už v inej veci, vedenej ním pod sp. zn. 10Co/362/2010 (inak vo veci Okresného súdu Dunajská Streda jeho sp. zn.

8C/40/2010), teda že z úpravy ustanoveniami § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. už k času rozhodovania napádaným rozsudkom súdu prvého stupňa a i k času rozhodovania odvolacieho súdu týmto jeho (práve odôvodňovaným) rozsudkom vyplýva, že už skôr existujúca možnosť súdu v rozsudku, týkajúcom sa sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (podľa odseku 3 ustanovenia účinného od 15. októbra 2008, v tejto súv. por. čl. I bod 72 a čl. IX zákona č. 384/2008 Z. z.) bola nahradená povinnosťou vydať takéto rozhodnutie vtedy, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie (odsek 4 ustanovenia účinný od 1. marca 2010; tu por. čl. II bod 1 a čl. IV zákona č. 575/2009 Z. z.). Práve uvedeným a priamo z rozhodného ustanovenia zákona prevzatým výpočtom procesných situácií, zakladajúcich povinnosť súdu aj bez návrhu vo výroku rozhodnutia uviesť zmluvnú podmienku, označenú za neprijateľnú a preto i neplatnú, treba samozrejme považovať za vyvrátený tiež základ tej námietky z odvolania žalobkyne v prejednávanej veci, podľa ktorej by takéto rozhodnutie nemalo byť možným vtedy, ak práva majúce pôvod v spotrebiteľskej zmluve v súdnom konaní uplatňuje iná osoba než dodávateľ (priamy poskytovateľ služby). Nepriznanie plnenia dodávateľovi je tu totiž len jednou z celkom troch zákonom predpokladaných alternatív, z ktorých tou ďalšou je samotné určenie (konštatovanie) neprijateľnosti (a neplatnosti) zmluvnej podmienky, na jej zanesenie do výroku rozhodnutia postačujúce samo osebe (v čom je žiadúce doplniť, či skôr spresniť vyššie uvádzané závery tunajšieho súdu zo skoršej ním prejednávanej obdobnej veci). Na tomto pritom nie je spôsobilé absolútne nič zmeniť ani to, že dnes by šlo zrejme len pomerne ťažko konštruovať hypotetickú situáciu, v ktorej by na jednej strane bola predmetom konania len iná požiadavka než tá na plnenie a na strane druhej by tu bola povinnosť súdu aj bez návrhu určiť neprijateľnosť a neplatnosť zmluvnej podmienky (odvolaciemu súdu tu momentálne napadá len situácia, v ktorej by sa žalobca v postavení spotrebiteľa domáhal určenia neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy ako celku a súd by jeho argumentácii prisvedčil len potiaľ, žeby do výroku rozsudku iba čiastočne vyhovujúceho žalobe takpovediac vylúpol jednu alebo aj viac zmluvných podmienok, u ktorých je stotožnenie sa s názorom o ich neprijateľnosti a neplatnosti namieste). Najmä tu však platí, že úmyslu zákonodarcu nezodpovedá, aby procesným právom použitý pojem „dodávateľ“ bol vykladaný reštriktívne (zuzujúco), teda tak, že ním je výlučne priamy poskytovateľ služby či povedané inak prvotný zmluvný partner spotrebiteľa, ale naopak nutný je tu výklad extenzívny (rozširujúci), ktorý zaručí dopad úpravy aj na osoby nadobúdajúce práva a povinnosti dodávateľa z pôvodného zmluvného vzťahu inak (o. i. tiež postúpením). Len takáto interpretácia môže vylúčiť riziko špekulácií, ako aj úspech snáh o vymanenie sa účastníkov súdnych konaní vo veciach celkom jednoznačne spadajúcich do rámca spotrebiteľských vzťahov, spod rámca úpravy normami tzv. spotrebiteľského práva.

Stále inak platí aj to, že tu diskutovaná úprava je procesným ekvivalentom obdobnej úpravy nachádzajúcej sa od 1. marca 2010 v ustanovení § 53a O. z. (teda v tzv. hmotnom práve), ktorej špecifikom je, že na jej základe súd i v tzv. sporovom konaní (zásadne ovládanom dispozičným princípom), hoc aj len v takom, kde má základná požiadavka žalobcu pôvod v spotrebiteľskej zmluve, môže dotvoriť jeho predmet (konania) tým, že aj bez výslovného návrhu niektorého účastníka konania (vyjadreného v žalobe alebo vzájomnej žalobe) určí neplatnosť zmluvnej podmienky s poukazom na jej neprijateľnosť. Nie je pritom rozhodné, či žalobu v takejto veci podal dodávateľ (tu opäť rozumej i jeho prípadný právny nástupca), spotrebiteľ alebo príslušné združenie, ale len to, že výsledky vykonaného dokazovania smerujú k rozhodnutiu v neprospech dodávateľa alebo naopak v prospech spotrebiteľa preto, že niektorá podmienka alebo aj viaceré takéto podmienky v spotrebiteľskej zmluve sú neprijateľné. Určenie (neprijateľnosti a neplatnosti) je tu potom zjavne pre spotrebiteľa za účelom jeho zvýšenej ochrany zaručovanej i na nadnárodnej úrovni (ustanovením povinnosti na porušenie noriem spotrebiteľského práva reagovať aj bez výslovného návrhu spotrebiteľa) a tiež v smere eliminovania rizika výskytu neprijateľných podmienok (v tejto súv. por. najmä tzv. hmotnoprávnu povinnosť dodávateľa sa podľa § 53a ods. 1 O. z. zdržať používania podmienky určenej za neprijateľnú i vo vzťahoch s ostatnými spotrebiteľmi), na druhej strane však i na ochranu dodávateľa takýmto určením dotknutého (ako ustanovením možnosti brojiť aj proti samostatnému výroku o určení neprijateľnosti a neplatnosti podmienky, ktorý by tu nebyť úpravy z ust. § 153 ods. 4 O. s. p. byť nemusel, tak i ustanovením prípustnosti dovolania v takýchto prípadoch a umožnením tak osobe rozhodnutím dotknutej toto napadnúť i za pomoci mimoriadneho opravného prostriedku).

Ak potom i v tejto konkrétnej (tu odôvodňovanej) veci musia platiť závery z vyššie zmienenej skôr prejednávanej a tiež rozhodnutej inej veci, zopakovať je namieste (v tomto prípade už hmotnoprávne), že vo vzťahu k určeniu dojednania o zmluvnej pokute za neprijateľnú zmluvnú podmienku neplatí to, čo u úrokov z omeškania, čiže nie je tu obdoba žiadnej obraznej „záchranej brzdy“ alebo ešte lepšie „siete“ v podobe nástupu zákonných úrokov z omeškania (pre prípad výpadku tých dojednaných zmluvne, avšak pri uplatnení noriem spotrebiteľského práva neprijateľne). Logickým dôsledkom toho (i pre odlišnosti v charaktere ochrany normami spotrebiteľského práva - oproti úprave z noriem občianskeho práva vo všeobecnosti) musí byť, že dojednanie o zmluvnej pokute môže z pohľadu prijateľnosti (a platnosti) podmienky buď obstáť alebo naopak padnúť len ako celok (i so všetkými rizikami z toho pre strany zmluvného vzťahu plynúcimi, opäť na rozdiel od bežnej úpravy zmluvných pokút v ust. § 544 - 545 O. z. a práva súdu ich výšku znížiť podľa § 545a O. z.).

Slovenský právny poriadok síce neustanovuje pre výšku zmluvných pokút (na rozdiel od výšky úrokov z omeškania) žiaden strop (obmedzenie), niet tu zásadne ani žiadneho obmedzenia v tom, aké porušenia zmluvných povinností možno zmluvnou pokutou sankcionovať a principiálne by šlo akceptovať i obhajobu konkrétnej výšky zmluvnej pokuty či už záujmom operátora mobilnej telekomunikačnej siete na dosiahnutí primeraného zisku (spravidla odvodzovaného od poskytovania ním zákazníkom buď zliav na cene telefónov alebo iných zvýhodnení, medzi ktoré nepochybne patria i tu uvádzané tzv. voľné hovorové minúty, všetkého však s očakávaním riadneho plnenia si povinností zo strany zákazníka a popri tom samozrejme i od možnosti, že sa takéto očakávanie nenaplní); k záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu v obdobných veciach však patrí i ten, že prijať nejde konkrétne podoby dojednania o pevnej zmluvnej pokute, nezohľadňujúcej najmä faktor dĺžky zotrvania spotrebiteľa pri riadnom plnení povinností, vyplývajúcich mu zo zmluvy, ale ani ďalší faktor primeranosti náhrady majúcej byť takto získanej zo strany jeho - rozumej spotrebiteľovho - zmluvného partnera.

Práve toto (nezakotvenie - v zmluvnom dojednaní, o ktoré tu ide - takého spôsobu určenia výšky zmluvnej pokuty, ktorý by bol schopný vyhodnocovať aj pomer dĺžky času „stráveného“ riadnym plnením si zmluvných povinností spotrebiteľom a dĺžky času, v ktorom to takto naopak nebolo) i v spojitosti s nutnosťou dodávateľa (veriteľa) sa v spotrebiteľských vzťahoch takpovediac „trafiť“ (aby dojednanie ešte šlo považovať za prijateľné a preto tiež za platné) potom aj v prejednávanej veci spôsobovalo nedostatok dôvodu ustupovať od ďalšieho už v minulosti tunajším súdom vysloveného názoru, že takéto počínanie musí mať za následok 1. záver o neprijateľnosti a neplatnosti tejto zmluvnej podmienky aj 2. nemožnosť vyhovieť žalobe v časti opretej o takúto podmienku (s nemožnosťou zmeny na tomto ničoho akýmkoľvek dôkazom vrátane tých naznačovaných odvolaní).

Za situácie, v ktorej žalobkyňa odvolaním napadla len výrok rozsudku súdu prvého stupňa o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky (prinesený bez návrhu samým súdom), odvolací súd riadiaci sa vyššie priblíženými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvého stupňa vo veci preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti fakticky potvrdil (podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.), právne ho však musel zmeniť (podľa § 220 O. s. p.).

Dôvodom, prečo sa tak stalo, boli zákonné príkazy na určenie i neplatnosti podmienky, o ktorú tu ide (nie teda len jej neprijateľnosti) a tiež na uvedenie takto kvalifikovanej podmienky aj vo výroku rozhodnutia. Druhej požiadavke ide učiniť zadosť len presným prevzatím znenia príslušnej podmienky do výroku rozsudku a rovnako presnou identifikáciou i úkonu, ktorého súčasťou bola takáto podmienka, pričom práve k tomu v prejednávanej veci nedošlo jednak pre výpadok slova „povinnosti“ a tiež pre neuvedenie, že tu šlo o zmluvu žalovaného a právnej predchodkyne žalobkyne o pripojení.

Celkom záverom sa pritom k argumentácii žalobkyne z jej odvolania žiada uviesť i to, že odvolací súd nezdieľa ani názor odvolateľky, podľa ktorého by na individuálne vyjednanie zmluvnej podmienky bolo treba usudzovať už z rozhodnutia sa žalovaného pre jeden spomedzi viacerých právnu predchodkyňou žalobkyne ponúkaných účastníckych programov a takto i z uzrokovania spotrebiteľa s tým, že výhode v podobe vyššieho počtu voľných minút zodpovedá okrem nevýhody v podobe doby viazanosti i ďalšia v podobe zmluvnej pokuty. V tzv. spotrebiteľských veciach je totiž preukazovanie vyjednaní zmluvných podmienok individuálne povinnosťou dodávateľa (ide o jeho dôkazné bremeno) a za ochranu nezodpovedného či ľahkovážneho spotrebiteľa na úkor poctivého dodávateľa (citované z odvolania) môže byť považované len odmietnutie zmluvnej podmienky napriek uzavretiu zmluvy takúto podmienku obsahujúcu zo strany náležite informovaného spotrebiteľa (čo žalobkyňa taktiež

nepreukázala). Napokon prijať nešlo ani argumentáciu odňatím žalobkyni postupom súdu prvého stupňa možnosť konať pred súdom. Jednak záver o neprijateľnosti zmluvnej podmienky reprezentovanej dojednáním o pevnej zmluvnej pokute mobilného operátora je jedným z ustálených záverov konštantnej rozhodovacej praxe slovenských súdov v tzv. spotrebiteľských veciach, na čo aj súd prvého stupňa v odôvodnení napádaného rozsudku upozornil a za takéhoto stavu veci by sa naopak žiadalo účastníkov pred rozhodnutím vo veci oboznámiť s iným nazeraním na vec (pretože práve ono by vykazovalo atribúty prekvapivosti), okrem toho však žalobkyni ostala zachovaná možnosť proti ňou neprijímanému názoru súdu prvého stupňa brojiť odvolaním (ktorá možnosť aj v tejto veci využitá bola).

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom síce bola plne neúspešnou žalobkyňa a naopak plne úspešný žalovaný, konanie v odvolaní dotknutej časti však malo charakter konania zahájiteľného i bez návrhu a v tom platí bezvýnimočné pravidlo, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (§ 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.). Práve neexistencia možnosti rozhodnúť inak, než prevzatím do výroku rozhodnutia zákonom ustanoveného pravidla, spôsobila, žeby tu o rozhodovanie (výber z prinajmenšom dvoch protikladných možností) ani nešlo a to bol i dôvod vedomého opomenutia odvolacieho súdu rozhodnúť o trovách tohto odvolacieho konania.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním. Ak povinnosti uložené rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s týmto rozsudkom nebudú splnené dobrovoľne v lehote na to určenej, možno sa ich splnenia domáhať exekučne.